

писма. Бројните коментари се синтеза на сите претходни дела кои ја третираат оваа проблематика, со историја на потеклото и местото каде се наоѓа или е објавено даденото сведоштво.

На крајот следуваат *илустрациите*, со многу лош квалитет, во кои се групирани слики според својот каталошки број. Каталогскиот број се разликува од бројот на илустрациите, а бидејќи во текстот авторот го користи каталошкиот број, потребно е многу талкање низ книгата за да се дојде до бројот на илустрацијата во кое се наоѓа сведоштвото.

Но, сепак, би потенцирал дека делото на Џ. Јангер, особено третата глава, има значење за музикологијата, бидејќи успеал да ги собере сите досега откриени археолошки сведоштва на едно место со нивните референци, иако во голема мера се потпира на каталозите на В. Ајгн (*Die Geschichte der Musikinstrumente des ägäischen Raumes bis um 700 vor Christus*, Frankfurt, 1963) и М. Wegner (*Music und Tanz, [Archaeologia Homerica, U]* Göttingen, 1968). Недостасуваат пишаните сведоштва што ги даваат глинените плочки напишани со линеарно Б писмо, како *ru-ra-ta-e*, неколкуте лични имиња како *Tu-qa-ni-ja-so /Tumpaniasos/* 'Што бие на тапан' (KN Db 1279), *Ru-ro /Lyros/* (KN V 832, PY Aq 64, PY Jo 438) и *Ki-nu-ra /Kinurās/* (KN PY Qa 1301, Vn 856, PY Aq 218), изведени од називи на музички инструменти, кои во многу нешта би ги дополните и би влијаеле на претпоставките и заклучоците на авторот.

Ратко Дуев
Филозофски факултет, Скопје

CARLO MARCACCINI, *Costruire un' identità, scrivere la storia: Archiloco, Paro e la colonizzazione di Taso*, Università degli Studi di Firenze Dipartimento di Scienze dell' Antichità "Giorgio Pasquali", 2001.

Авторот на студијата *Да се изгради идентитетот, да се напише историја: Архилох, Парос и колонизирањето на Тасос* во кратката белешка пред уводот објаснува дека овој труд е плод на неговите истражувања направени за време на докторските студии од античката историја при Универзитетот во Болоња во периодот 1994-1997 и дека ова издание содржи извесни измени и дополнувања на тезите изнесени во неговиот докторат, а кои се должат на преиспитување на определени претпоставки поврзани со книжевната традиција која се однесува на колонизирањето на островот Тасос.

Во *Уводот* (9-30) авторот ја образложува својата методолошка конструкција и ги најавува содржините кои се обработуваат, а кои произлегуваат од одредувањето на *Колонизацијата како средство за идентификација* (9-14). Имено, „процесот на колонизирање, со кој се зачнува еден „испланиран“ карактер, и тоа дел од градот мајка, а дел од новата заедница која се раѓа, е еден многу важен чинител кој допринесува не само да се зголеми потребата од определен идентитет и, како последица од ова, да се зголеми и истражувањето на корените, туку и пружа средства за толкување на минатото, и тоа не само на колонијата, туку и на градот основач.“ Карло Маркачини истражувањето на основање колонија на островот Тасос од жителите на островот Парос како процес со важни историски и историографски

содржини го темели врз критички осврт на претходните интрепретативни модели (14-18), го посочува *Значењето на најтиситите* (18-19) и го истакнува придонесот на *Археологијата и книжевните извори во даширањето на керамиката од архајскиот период на островот Тасос* (19-25). Во дефинирањето на својот пристап авторот на оваа студија ја преиспитува традицијата на книжевните извори за историјата на островот Тасос и во таа насока незаобичајниот поет Архилох, чии бројни фрагменти упатуваат на коинциденцијата на неговото поетско акме и колонизирањето на островот Тасос од страна на неговиот роден Парос. Според Карло Маркачини истражувањето на поврзаноста на овој настан со поетот Архилох, која датира уште од антиката, не треба и натаму да се движи кон „изноаѓање нови податоци и барање нови начини за разбирање на севкупноста на изворите“, туку дека „треба да се испитаат мотивите кои довеле до тоа во антиката да се поврзат поетот и основањето на островот и да се преиспита веродостојноста на оваа поврзаност“.

Содржината на овој труд е сегментирана во два дела: едниот се однесува на анализа на сведоштвата што се во некаква релација со основањето на колонијата, а другиот на сведоштвата поврзани со историјата на Парос од архајскиот период. Во првиот дел, насловен *Сведоштва за колонизирањето: од археолошка гледна точка* (32-113), се истражуваат извори кои сосем јасно упатуваат на модалитетите на колонизирањето, а кои содржат податоци за авторот и за времето на настанот. Најнапред се анализира *Најтиситот на Главк* (32-61), потоа се расправа за *Парско-Делфиската традиција* (62-93) при што се обработени пророштвата, сведоштвата на Ојномај од Гадара, интерпретативните модели на пророштвата, Павсаниј како извор за датириње на пророштвата и традицијата на Делфи во корелација со традицијата на сведоштва што се однесуваат на местото и на биографијата на Архилох. Едно поглавје е посветено на *Традицијата на историографијата* (94-113) со посебен осврт на сведоштвото кај Херодот, колонизирањето на Тасос кај Ксант од Лидија, образложението на Клемент Александриски.

Во вториот дел насловен *Историјата и пројаѓањата на островот Парос: од хеленистичките најтиси до Архилох* (115-200) авторот ги разгледува оние документи што се однесуваат директно на Архилох и на неговите поетски сведоштва за архајскиот период од историјата на островот Парос. Најнапред во подробности се анализира летописот од Демеа во интегралната верзија пренесен на Monumentum Archilochi и историографскиот дел од натписот од Мнесипа, а на кој во целост се предадени фрагментите од Архилох. Овие сведоштва, кои можат да се разгледуваат како вистински хроники на градот, допринесуваат да се продлабочи проучувањето на модалитетите за истражување и за презентирање на начинот на меморирање својствен на антиката.

Текстот на оваа студија дополнет е со избор од илустрации (208-213), обемна библиографија (215-228) и со индекс на антички автори цитирани во текстот (229-233).

Весна Томовска
Филозофски факултет, Скопје